

Hertil svarede Pastor Gaardbo, at kun Gud havde Krav paa hans Taknemlighed, og at han nu burde samle alle sine Tanker i Bøn til ham.

„Naturligvis, Hr. Pastor! Men jeg har dog gjort Dem Ulejlighed, ikke sandt? Deres Tale har De vel ogsaa maattet tænke lidt over. Kort sagt, min Herre — De har skænket mig Religionens Trøst, og jeg vil gerne have Lov til at vise Dem en lille Opmærksomhed.“

Præsten gentog — og denne Gang med stor Bestemthed — at han ikke havde gjort sig fortjent til Paaskønnelse og derfor heller ikke ønskede at modtage nogen saadan.

„En anden Ting er, naar De føler Trang til at takke Gud med en Offergave — og det er jo kun naturligt og paaskønnelsesværdigt — om De saa vilde betænke vort Menighedsarbejde her i Sognet, — det trænger haardt til Understøttelse. Jeg skal nævne f. Eks. vor Fattigpleje og vore Vuggestuer. Det vilde naturligvis i det hele være af stor Betydning, om vi kunde gøre Regning paa, at Storeholts nye Ejer vilde vise vort Arbejde Interesse og yde det sin Støtte.“

Samtalen havde her faaet en Vending, der ikke behagede Hr. Søholm. Han indskrænkede sig til at takke for Oplysningen, som han lovede at erindre, hvorefter han gik over til at tale om sin Sygdom og de Lidelser, han havde gennemgaaet.

„Allerbedst som jeg sidder og snakker med min Svigersøn, ja — ger der et rasende Sting ned gennem mit højre Ben — her paa Undersiden af Laaret. Der er ingen, der gør sig Forestilling om den Smerte. Det er akkurat, som man kan tænke sig, at et Lyn slaar ned i et Træ og svier Barken af paa den ene Side. Den første Gang, jeg havde Sygdommen, troede jeg virkelig, at Huden var flaaet af mig og det hele sad i blodige Laser. Og vil De saa tænke Dem, da jeg sender Bud efter Doktor, saa kommer dette Asen af en Distriktslæge og nægter lige ud at hjælpe mig. De kender ham vel? Gaardbo hedder han. Et rent Umenneske! Her ligger jeg og pines, og saa sidder han og vrøvler om Hyldete og Taalmodighed og vil ikke give mig en Indsprøjtning. Nægter rent ud at gøre sin Pligt. Har De hørt Mage?“